

kaste dem over Bord og i Stedet for gaa over til en Værdibeskatning af Ejendomme. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) svarede: Top! Bordet fanger, vi kunne se paa Sagen! Og det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) sagde: Der er noget i det, lad os forhandle om det! Jeg anfører det efter Hukommelsen, som det lød for os ude i Landet, men jeg tror, at det vil omtrent slaa til med Hensyn til Meningen. Saa begyndte Forhandlingerne da paa et helt andet Grundlag, og det var ikke let at finde sig til Rette i Forholdene straks; det gamle var saa tilvant, og det nye betød et helt nyt System. Man arbejdede nu først ud fra, at man vilde have Ejendomsskylden til at omfatte Jorder, Bygninger, Besætning, Inventar og Maskiner og saa give en lavere Ejendomsskyldpromille paa 0,75 eller 0,85. Men man kom snart til det Resultat, at de mindre og mindste Ejendomme vilde komme til at lide for meget derved, fordi Besætning og Inventar udgjorde for stor en Del af den samlede Ejendom. Efter mange Forhandlinger gik man saa til den nuværende Promille, 1,1, og til, at man kun tog Jorderne og Bygningerne med til Ejendomsskylden, men udelukkede baade Besætning, Inventar og Maskiner. Samtidig indførtes der et Afdrag for de mindre Ejendomme og for nogle Lejeværdier. Det er Grundlaget for den nuværende Ejendomsskyldlov af 1903, og det er jo en Lov, som er heldig, og som er udført paa en meget forstandig Maade.

Det kan jo imidlertid ikke undgaas, at et saa nyt og uprøvet System let medfører nogle Fejl i Beregningerne et eller andet Sted, naar de skulle staa deres Prøve i Praxis. Det har ogsaa vist sig her, at der er indløbet en og anden Mangel. Mangelen er da den, som altid følger med, hvor man sætter faste Grænser, der ere mere eller mindre vilkaarlige og derfor let ville komme til at gøre Uret til en af Siderne. Tager man en Ejendomsskyld paa 7,900 Kr., saa bliver den gunstigere stillet end en Ejendomsskyld paa 8,100 Kr., og det samme er Tilfældet ved de andre Grænser for Afdragene. Dernæst har det vist sig, at de forholdsvis mindre Ejendomme, det vil sige store Huse og smaa Gaarde, ere komne til at betale større Ejendomsskyld, end de rettelig set burde. De Fejl, der ere skete, have imidlertid ikke endnu medført nogen større Forskydning, fordi man, da Loven blev skreven, var saa forudseende at tage noget langt Sigt for Afskrivning

af Hartkornet. Vi komme just i Aar til Afskrivning af den anden Femtedel. Til Gængæld springe de ogsaa stærkere frem nu. Det var for at faa rettet dette Forhold, at der i Folketinget blev indbragt et privat Forslag. Jeg skal ikke gaa ind paa det i Detailler, men i kort Begreb gik det ud paa, at den nye Ejendomsskyld skulde sættes op fra 1,1 pro mille til 1,2, og der skulde gives ensartede Afdrag paa 2,500 Kr. for alle Ejendomme paa Landet og Byernes Jorder. Den højtærede Finansminister stillede Ændringsforslag om at gaa op til 1,25, og at Fradraget skulde omfatte samtlige Ejendomme. Endelig uvidedes Fritagelsen for Ejendomsskyld til Ejendomme, hvor den aarlige Lejeværdi af hver enkelt Lejlighed ikke overstiger 72, 144 og 216 Kr., henholdsvis paa Landet, i Købstæderne og i København, medens Summerne før vare 60, 120 og 180. Promillen 1,25 er jo noget høj og vil naturligvis falde for Brystet baade her og der, men ikke desto mindre maa det siges, at Forslaget er et retlinet og smukt Forslag, og saa vidt man kan regne det ud, gør det Ret og Skel til de forskellige Sider. Jeg vil derfor anbefale Forslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Piper: Det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Ravn), der nu talte, bragte jo Erindringen hen paa de Bestræbelser, der udfoldedes fra 1894 til 1903 for at tilvejebringe en ny og forbedret Skattelov. Resultatet deraf blev Loven af 1903, hvor man kom af med de gamle Hartkornsskatter og fik Ejendomsskylden i Stedet. Under den Bevægelse og Kamp, der fandt Sted for at indføre den nye Beskatning, mindes jeg, at der var et Punkt, der især lig Grad tiltrak sig Opmærksomheden og vandt megen Sympati, og det var, om jeg saa maa sige, et Slagord, der hed Hartkornets Fiksering. Den nye Skat blev selvfølgelig ikke fikseret. Dens Anvendelse til den kommunale Brug vil efter min Mening bevirke, at det aldrig kan lade sig gøre at fiksere Ejendomsskatterne paa Landet og i de blandede Kommuner, men for Statens Vedkommende kom man efter en lang Debat til det, der blev slaaet fast. Det var dog under megen Modstand, at en Del af Rigsdagens Medlemmer gik med til en saa høj Ejendomsskyld, og naar man den Gang vedtog den, var det sikkert under Forudsætning af, at Ejendomsskylden til Staten burde være fast og ikke Genstand for Paalæg. Nu er det jo bevist, at nogle Smaaiejendomme